

Švec Kuba

Jørgen Hattenmaker

Alf Prøysen 1968, J.T. 2026

Bjarne Amdahl 1968

D fsmi G D

1. Jsem Ku - ba, ži - ju v pod-zám - cí a jsem pros - tý švec. A
 2. Když li - li - e do kvě - tů se krás - ně o - ble - čou a
 3. Král na svém sto - le mí - vá vždy do - brot na ti - síc a
 4. Když král s krá - lov - nou ze Sá - by mou - dře roz - prá - ví, mně
 5. Když k ve - če - ru den kon - čí, já slé - zám z ver - pán - ku a

3 G D E E7 A

Ša - la - moun je krá - lem mým, to je jis - tá věc. Ač
 ptá - ci v ne - be - sích k to - mu spus - stí pí - seň svou, já
 já k o - bě - du jí - dám jen chle - ba, ji - nak nic. Však
 na - še chyt - rá Ká - ča pryč ne - chce jít z hla - vy. Ať
 tě - ším se, až svou hla - vu slo - žím ke spán - ku. Vždyť

5 G D emi6 Fis7

král i já jsme ji - na - cí, chci vám po - vě - dět, že
 svo - ji šev - čí pís - nič - ku no - tu - ji si dál. Co
 v ze - mi shod - ně spo - či - ne to, co zbu - de z nás. Na
 na pol - štá - ři z hed - vá - bí či na slá - mě spíš, máš
 ve snu smím se krá - lem stát, slad - ce mo - hu žít. A

7 H7 emi G A7 D

o - ba dva jsme stej - ně na - zí při - šli na náš svět.
 zí - třek nám všem při - ne - se, to ne - ví a - ni král.
 trá - vě, jež tam po - ros - te, se ov - ce bu - dou pást.
 kaž - dý den svých sta - ro - stí dost a ráj vy - hlí - žíš.
 Ša - la - moun snad sní o tom, že zač - ne bo - ty šít.

9 G D A7 D G D A7 D

1.-4. Když na slun - ci jsi, pak já ve stí - nu jsem, však trá - va se dál ze - le - ná všem.
 5. Když ve stí - nu jsi a já na slun - ci jsem, tak trá - va se dál ze - le - ná všem.